

"মৰমৰ সন্তানসকল – বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলেঁতা পিতাক বহুত বুঢ়িৰে স্মৰণ কৰা, স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোক সত্যপ্ৰধান হ'বগৈ"

প্ৰশ্ন: কোনটো কথাৰ প্ৰতি পুৰা মনোযোগ থাকিলে বুঢ়িৰ কপাট (দুৱাৰ) খুলি যাব?

উত্তৰ: পঢ়াৰ প্ৰতি। ভগৱানে পঢ়ায় সেয়েহে কেতিয়াও পঢ়া থতি কৰিব নালাগে। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা, তেতিয়ালৈকে অমৃত পাণ কৰি থাকিবা। পঢ়াত মনোযোগ দিব লাগে, অনুপস্থিত থাকিব নালাগে। অ'ৰ ত'ৰ পৰা বিচাৰি হ'লেও মুৰুলী নিশ্চয় পঢ়িব লাগে। মুৰুলীত সদায় নতুন নতুন পইন্ট ওলাই থাকে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ কপাটেই (বুঢ়িৰ দুৱাৰ) খুলি যাব।

ওঁম শাস্তি। শিৱ ভগৱানুৱাচ শালিগ্ৰামসকলৰ প্ৰতি। এয়াতো গোটেই কল্পত এবাৰেই হয়, এয়াও তোমালোকে জানা অন্য কোনেও জানিব নোৱাৰে। মনুষ্যই এই ৰচোঁতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তক একেবাৰেই নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে স্থাপনাত বিধিনি পৰেই, ইয়াক জ্ঞান যন্তু বুলি কোৱা হয়। পিতাই বুজায় - এই পুৰণি সৃষ্টিত তোমালোকে যি দেখিবলৈ পোৱা সেই সকলোবোৰ স্বাৰা (বিনাশ) হৈ যাব। সেয়েহে সেইবোৰৰ প্ৰতি মমত্ব ৰখা উচিত নহয়। পিতাই আহি নতুন সৃষ্টিৰ বাবে পঢ়ায়। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। এয়া হৈছে বিকাৰ আৰু নিৰ্বিকাৰৰ সংগম, যেতিয়া পৰিৱৰ্তন হয়। নতুন সৃষ্টিক ৰাইচলেচ ৱল্ড (নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব) বুলি কোৱা হয়। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মহে আছিল। এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে এই পইন্টবোৰ (বিষয়বোৰ) বুজিবলগীয়া। পিতাই দিনে-ৰাতিয়ে কৈ থাকে – সন্তানসকল, তোমালোকক অতি গুঢ় কথা শুনাও। যেতিয়ালৈকে পিতা আছে পঢ়া চলিয়েই থাকিব। পিছত পঢ়াও বন্ধ হৈ যাব। এই কথাবিলাক তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে যিটো বাপদাদাইহে জানে। কিমান অৱনতি হয়, কিমান দুখ-কষ্ট হয়। এনেকুৱা নহয় যে সদায় সকলোৱে পবিত্ৰ হৈ থাকিব পাৰে। পবিত্ৰ হৈ নাথাকিলে আকৌ শাস্তি খাবলগীয়া হয়। মালাৰ দানাহে পাঢ় উইথ' অন'ৰ (সন্মানসহ উত্তীৰ্ণ) হয়। আকৌ প্ৰজাও হয়। এয়া বহুত বুজিবলগীয়া কথা। তোমালোকে যাকেই নুবুজোৱা তেওঁ জানো সহজে বুজি পাব। সময় লাগে। তাকো পিতাই যিমান বুজাব পাৰিব, তোমালোকে সিমান নোৱাৰিবা। ৰিপ'ৰ্ট (খবৰ) আদি যি আছে, সেয়া পিতাইহে জানে - অমুক বিকাৰত অধঃপতিত হ'ল, এইটো হ'ল.....। নামতো প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰি। নাম প্ৰকাশ কৰিলে তেওঁৰ সৈতে কোনেও কথা পাতিবলৈও পচন্দ নকৰিব। সকলোৱে ঘৃণাৰ দৃষ্টিৰে চাব, অন্তৰৰ পৰা আঁতৰি যাব। গোটেই উপাৰ্জন নাইকিয়া হৈ যায়। এয়াতো যি অধঃপতিত হ'ল তেওঁ জানে বা বাবাই জানে। এইয়া বহুত গুপ্ত কথা।

তোমালোকে কোৱা - অমুকক পালো, তেওঁক বহুত ভালদৰে বুজালো, তেওঁ সেৱাত সহায় কৰিব পাৰে। কিন্তু সেয়াও যেতিয়া সন্মুখত হ'ব নহয় জানো। ধৰি লোৱা গৱৰ্ণৰক (ৰাজ্যপাল) তোমালোকে ভালদৰে বুজালো কিন্তু তেওঁ জানো কাৰোবাক বুজাব পাৰিব। কাৰোবাক বুজালেও নামানিব। যিসকল বুজিবলগীয়া হ'ব তেওঁলোকেই বুজিব। অন্যক জানো বুজাব পাৰিবা। তোমালোক সন্তানসকলে বুজোৱা যে এয়াতো কাঁইটৰ জংঘল, ইয়াক আমি মংগল কৰি তোলা। "মংগলম ভগৱান বিষ্ণু" বুলি কোৱা নহয় জানো। এই শ্লোক আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ। মংগল তেতিয়া হয় যেতিয়া বিষ্ণুৰ ৰাজ্য হয়। বিষ্ণুৰ অৱতৰণো দেখুৱায়। বাবাই (ব্ৰহ্মা) সকলো দেখিছে। অনুভৱী নহয় জানো। সকলো ধৰ্মাৱলম্বীক ভালদৰে জানে। পিতা যিটো শৰীৰত আহিব তেওঁৰ পাৰচনেলিটিও (ব্যক্তিত্বও) থাকিব লাগিব নহয় জানো। সেয়েহে কোৱা হয় বহু জন্মৰ অন্তত, যেতিয়া ইয়াৰ বহুত অনুভৱী হয়, তেতিয়া মই তেওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। তেৱোঁ সাধাৰণ। পাৰচনেলিটিৰ (ব্যক্তিত্বৰ) অৰ্থ এইটো নহয় যে ৰজা বা আভিজাত্য থকা হ'ব লাগিব। নহয়, তেওঁৰতো বহুত অনুভৱ আছে। তেওঁৰ ৰখত (শৰীৰত) আহোঁ বহুত জন্মৰ অন্তত।

তোমালোকক বুজাবলগীয়া হয় - এয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। মালা তৈয়াৰ হৈ আছে। এই ৰাজধানী কেনেকৈ স্থাপনা হৈ আছে, কোনোবা ৰজা-ৰাণী, কোনোবা অন্য কিবা হয়। এই সকলো কথা এদিনতে কোনেও বুজিব নোৱাৰে। বেহদৰ পিতাইহে বেহদৰ অধিকাৰ দিয়ে। ভগৱান আহি বুজায় তথাপিও কাচিংহে কিছুসংখ্যক পবিত্ৰ হৈ থাকে। এয়াও বুজিবলৈ সময় লাগে। কিমান যে শাস্তি ভোগ কৰে। শাস্তি ভোগ কৰিও প্ৰজা হয়। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, তোমালোক বহুত-বহুত মিঠা (মধুৰ) হ'ব লাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। পিতা আহেই সকলোকে সুখৰ মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাবলৈ, দুখৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ। তেন্তে আকৌ নিজে কাৰোবাক কেনেকৈ দুখ দিব। এই সকলো কথা তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা।

বাহিৰত থকা সকলে কাঢ়িহে বুজে।

যি সম্বন্ধীয় আদি আছে, সেই সকলোৰে পৰা মমত্ব নাইকিয়া কৰিব লাগে। ঘৰত থাকিব লাগে কিন্তু নিমিত্ত মাত্ৰ হৈ। এয়াতো বুদ্ধিত আছে যে এই গোটেই সৃষ্টি শেষ হৈ যাব। কিন্তু এইটো খেয়ালো (চিন্তাও) কাৰো নাথাকে। যিসকল অনন্য (বিশেষ) সন্তান তেওঁলোকে বুজি পায়, তেওঁলোকেও এতিয়া শিকিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। বহুত ফেইলো হৈ যায়। মায়াৰ চকৰি বহুত চলে। মায়াও বহুত বলৱান হয়। কিন্তু তোমালোকে এই কথাবোৰ আন কাৰোবাক জানো সহজে বুজাব পাৰা। তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহে, বুজিব বিচাৰে- ইয়াত কি হয়, ইমান ৰিপ'ৰ্ট আদি কিয় আহে? এতিয়া এই লোকসকলতো (প্ৰশাসন চলাওঁতা মন্ত্ৰী আদি) বদলি হৈ থাকে সেইবাবে আকৌ এজন-এজনক বুজাবলগীয়া হয়। তাৰ পিছত কয় এইটো দেখোন বহুত ভাল সংস্থা। ৰাজধানী স্থাপনাৰ কথাবোৰ অতি গুঢ়, গোপনীয়। বেহদৰ পিতাক সন্তানসকলে পাইছে তেন্তে কিমান হৰ্ষিত হ'ব লাগে। আমি বিশ্বৰ মালিক দেৱতা হ'মগৈ গতিকে আমাৰ দৈৱী গুণ নিশ্চয় থাকিব লাগিব। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। এওঁলোক (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ মালিক। এইয়া তোমালোকেহে বুজি পোৱা। আমি পঢ়ো, বেহদৰ পিতা যি নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) তেওঁ আমাক পঢ়ায়। অমৰপুৰী অথবা স্বৰ্গলৈ লৈ যোৱাৰ বাবে আমাক এই জ্ঞান দিয়ে। সেই সকলেই আহিব, যিসকলে কল্পই-কল্পই ৰাজ্য লৈ আহিছে। আগৰ কল্পবোৰৰ দৰেই আমি নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছো। এই মালা তৈয়াৰ হৈ আছে, ক্ৰমানুসৰি। যেনেকৈ স্কুলতো যিয়ে ভালকৈ পঢ়ে তেওঁ স্কলাৰচিপ (বৃত্তি) নাপায় জানো। সেইয়া হ'ল হদৰ কথা, তোমালোকৰ হ'ল বেহদৰ কথা। তোমালোক যিসকল পিতাৰ সহায়কাৰী হোৱা, তেওঁলোকেই উচ্চ পদ লাভ কৰে। বাস্তৱিকতে সহায়তো নিজকেই কৰিব লাগে। পবিত্ৰ হ'ব লাগে, সতাপ্ৰধান আছিলো পুনৰাই নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। উঠোঁতে, বহোঁতে, চলোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰিব পাৰা। যিজন পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, তেওঁক বহুত ৰুচিৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। কিন্তু মায়াই এৰি নিদিয়। অনেক প্ৰকাৰৰ ভিন্ন-ভিন্ন ৰিপ'ৰ্ট লিখে - বাবা, মোৰ মায়াৰ বিকল্প (নেতিবাচক বিচাৰ) বহুত আহে। পিতাই কয় - যুদ্ধক্ষেত্ৰ নহয় জানো। পাঁচ বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগিব। তোমালোকেও বুজি পোৱা যে পিতাক স্মৰণ কৰিলে আমি সতাপ্ৰধান হওঁ। পিতা আহি বুজায়, ভক্তি মাৰ্গৰ লোকসকলৰ কোনেও নাজানে। এয়াতো হৈছে পঢ়াৰ কথা। পিতাই কয় - তোমালোক পাৱন (পবিত্ৰ) কেনেকৈ হ'বা! তোমালোক পবিত্ৰ আছিলো, পুনৰ হ'ব লাগে। দেৱতা পবিত্ৰ নহয় জানো। সন্তানসকলে জানে আমি বিদ্যার্থীসকলে পঢ়ি আছো। ভৱিষ্যতে পুনৰ সূৰ্যবংশী ৰাজ্যত আহিম। ইয়াৰ বাবে পুৰুষাৰ্থো ভালদৰে কৰিব লাগে। সকলো নম্বৰৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰে। যুদ্ধক্ষেত্ৰত ফেইল হ'লে চন্দ্ৰবংশীলৈ গুচি যায়। তেওঁলোকে আকৌ যুদ্ধৰ নাম শুনি ধনু-কাঁড় আদি দি দিছে। কি তাত জানো বাহুবলৰ যুদ্ধ হৈছিল, যে ধনু-কাঁড় আদি চলালে! এনেকুৱা কোনো কথা নাই। আগতে ধনু-কাঁড়ৰে যুদ্ধ হৈছিল। এতিয়ালৈকে তাৰ চিহ্ন আছে। কোনো-কোনো কাঁড় চলোৱাত বৰ পাকৈত হয়। এতিয়া এই জ্ঞানত যুদ্ধ আদিৰ কোনো কথা নাই।

তোমালোকে জানা শিৱবাবাহে হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, যাৰ পৰা আমি এই পদ পাওঁ। এতিয়া পিতাই কৈছে - দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা মমত্ব নাইকিয়া কৰিব লাগে। এয়া সকলো পুৰণা। নতুন সৃষ্টি গ'ল্ডেন এজেড (স্বৰ্ণযুগী) ভাৰত আছিল। নাম কিমান বিখ্যাত আছিল। প্ৰাচীন যোগ কেতিয়া আৰু কোনে শিকালে? এয়া কোনেও নাজানে। যেতিয়ালৈকে স্বয়ং আহি নুবুজায়! এয়া হৈছে নতুন কথা। কল্পই-কল্পই যি হৈ আহিছে, সেয়াই আকৌ ৰিপ'ৰ্ট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। তাত কোনো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কৈছে - এতিয়া এই অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হৈ থাকিলে তেতিয়া 21 জন্মলৈ তোমালোক কেতিয়াও অপবিত্ৰ হ'বলগীয়া নহ'ব। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজায় তথাপি সকলোৱে জানো একৰস হৈ পড়ে। দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। পঢ়িবলৈকে আহে আকৌ অলপমান পঢ়িয়েই আহিবলৈ এৰি দিয়ে। যিয়ে ভালদৰে বুজি পায় তেওঁলোকে নিজৰ অনুভৱো শুনায়- কেনেকৈ আমি আহিলোঁ, আকৌ কেনেকৈ আমি পবিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলোঁ। পিতাই কৈছে - পবিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰি পিছত এবাৰলৈও যদি পতিত হোৱা তেন্তে যি উপাৰ্জন কৰিলা সেই সকলো শেষ হৈ যাব। পিছত তাৰ বাবে অন্তৰ দহি থাকিব। কাকো ক'ব নোৱাৰিব যে পিতাক স্মৰণ কৰা। মুখ্য কথাতো বিকাৰৰ কাৰণেহে সোধে। তোমালোক সন্তানসকলে এই পঢ়া নিয়মীয়াকৈ পঢ়িব লাগে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক নতুন নতুন কথা শুনাও। তোমালোক হৈছা বিদ্যার্থী, তোমালোকক ভগৱানে পঢ়ায়! ভগৱানৰ তোমালোক বিদ্যার্থী। এনেকুৱা অতিকৈ উচ্চ পঢ়া এদিনো খতি কৰিব নালাগে। এটা দিনো যদি মুৰুলী নুশুনা তেতিয়াহ'লে অনুপস্থিতিৰ লিষ্টত আহি যায়। ভাল ভাল মহাৰথীয়েও মুৰুলী খতি কৰে। তেওঁলোকে ভাবে আমিহে সকলো জানো, মুৰুলী নপঢ়িলেনো কি হ'ল! হেৰ', অনুপস্থিত হৈ যাবা, অনুত্তীৰ্ণ হৈ যাবা। পিতাই নিজেই কয় - নিতৌ এনেকুৱা ভাল ভাল পইন্ট শুনাও যিবোৰ সময়ত বুজালে বহুত কামত আহিব। যদি নুশুনা তেন্তে কেনেকৈ কামত লগাবা। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা, অমৃত পাণ কৰি থাকিব লাগে, শিক্ষা ধাৰণ কৰিব লাগে। অনুপস্থিত কেতিয়াও হ'ব নালাগে। অ'ৰ-ত'ৰ পৰা বিচাৰি, কাৰোবাৰ পৰা লৈ হ'লেও মুৰুলী

পঢ়িব লাগে। নিজৰ অহংকাৰ থাকিব নালাগে। হেৰ', ভগৱান পিতাই পঢ়ায়, সেয়া এদিনো খতি কৰিব নালাগে। এনেকুৱা পইন্ট ওলায় যিয়ে তোমালোকৰ বা আনৰো কপাট (বুদ্ধিৰ দুৱাৰ) খুলিব পাৰে। আত্মানো কি, পৰমাত্মা কি, কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰে, এইয়া বুজিবলৈ সময় লাগে। অন্তিমত কেৱল এইটোহে স্মৃতিত থাকিব যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক মনত পেলোৱা। কিন্তু এতিয়া বুজাবলগীয়া হয়। অন্তিমৰ অৱস্থা এইটোৱেই, পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি গুচি যাব লাগিব। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা। কিমান পবিত্ৰ সেয়া তোমালোকে জানা। অপবিত্ৰই শক্তি নিশ্চয় কম পাব। মুখ্য ৪ (আৰ্থ) ৰত্নহে আছে যিসকল পাছ উইথ্ অন'ৰ (সন্তানসহ উত্তীৰ্ণ) হয়। তেওঁলোকে কোনো শাস্তি ভোগ নকৰে। এয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। কিমান উচ্চ পঢ়া। সপোনতো ভবা নাছিল যে আমি দেৱতা হ'ব পাৰো। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে তোমালোক পদমাপদম ভাগ্যশালী হোৱা। ইয়াৰ তুলনাত সেই ধান্দা আদি কোনো কামৰ নহয়। কোনো বস্তুৱেই কামত নাহিব। তথাপিও কৰিবলগীয়াতো হয়। এইটো কেতিয়াও খেয়াল আহিব নালাগে যে আমি শিৱবাবাক দিওঁ। হেৰ', তোমালোকতো পদমাপদমপতি হ'বগৈ। দিছো বুলি খেয়াল আহিলে তেতিয়া শক্তি কম হৈ যায়। মানুহে ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান-পুণ্য কৰে, প্ৰাপ্তিৰ বাবে। সেইয়া দান কৰা হ'ল জানো। ভগৱানতো দাতা নহয় জানো। পৰৱৰ্তী জন্মত কিমান দিয়ে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ভক্তি মাৰ্গত হৈছে অল্পকালৰ সুখ, তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদ সুখৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা, অমৃত পাণ কৰি থাকিব লাগে, জ্ঞান ধাৰণ কৰিব লাগে। ভগৱানে পঢ়ায়, সেয়েহে এদিনো মুৰুলী খতি কৰিব নালাগে।

(2) পদমৰ আয় জমা কৰিবলৈ নিমিত্ত মাত্ৰ ঘৰত থাকি, কাম-কাজ কৰি এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে।

বৰদান: কৰ্ম আৰু সম্বন্ধ দুয়োটাতে স্বাৰ্থ ভাৱৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকোতা পিতাৰ সমান কৰ্মাতীত হোৱা তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱা হ'ল সকলোকে মুক্ত কৰা। সেয়েহে আনক মুক্ত কৰোঁতে নিজকে বন্ধনত বান্ধি নিদিবা। যেতিয়া হৃদৰ “মোৰ-মোৰ”ৰ পৰা মুক্ত হ'বা তেতিয়া অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিব পাৰিবা। যি সন্তানে লৌকিক আৰু অলৌকিক, কৰ্ম আৰু সম্বন্ধ দুয়োটাতে স্বাৰ্থ ভাৱৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকে তেওঁৱেই পিতাৰ সমান কৰ্মাতীত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিব পাৰে। সেয়েহে চেক (পৰীক্ষা) কৰা - কিমানলৈকে কৰ্মবন্ধনৰ পৰা উপৰাম হৈছো? ব্যৰ্থ স্বভাৱ-সংস্কাৰৰ বশীভূত হোৱাৰ পৰা মুক্ত হৈছো?

স্লোগান: যি সৰল প্ৰকৃতিৰ আৰু সহজ স্বভাৱৰ হয় তেৱেঁই সহজযোগী, ভোলানাথৰ প্ৰিয় হয়।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!